

dvě labutě

Xavier Baumaxa

Letěly spolu dvě labutě vesmírem
a ten stál nehnutě
letěly spolu dvě labutě vesmírem
a ten stál nahnutě
letěly spolu dvě labutě vesmírem
a ten byl pohnutý
Stále Tě chci, stále po Tobě toužím,
ale vím, že to mám nahnutý

Teď letí, vidíš tu krásu, dvě labutě
slzavým údolím, co jim někdo naplakal,
snad znovu najdu Tě

Jak se rozjímáš nad hladinou rybníka
v celé kráse své
Párkrát Tě obkroužím, křídly zamávám,
cítím světlo Tvé

Dvě labutě spolu spí, na křídlech
mladé nesou a chrání
Úplněk protnul jejich stíny, jen se dotknout, tak co ti brání?

Dlouhými krky srdce utvoří
a zrcadlo vody to vše znásobí,
pak se zeptám, zcela zdeptán,
jak to na Tebe působí?

Umírá labuť sama v rákosí,
když ji ta druhá náhle přese všechno opouští
Smutný je pohled na rybáře, když jednoho hrázného dne
stavidla naděje vypouští,
on je vypouští...

Zakrouží labuť nad rybníkem,
přistává a jde naposledy sama spát
Krásný byl ten let, těch pár let,
nádrž je prázdná - i to se může stát
Jediná, krásná, veliká, nesrovnatelná
a poslední mě opouští,
klečím tu v blátě, brečím,
slzy jak hrachy mám,
myslel jsem, že se odpouští,
že se odpouští...

Jediná, krásná, veliká, nesrovnatelná
a poslední mě opouští,
klečím tu v blátě, brečím,
slzy jak hrachy mám,
myslel jsem, že se odpouští,
že se odpouští...

že se odpouští, že se odpouští...

myslel jsem, že se odpouští,
že se odpouští...